

LÉLEKFÉNY 1.

Keresd az igazit!

Csak az igaziért érdemes fellázadni
– de azért igazán érdemes.

finep
selection

RÓBERT KATALIN

R Ó B E R T K A T A L I N

Keresd az igazit!

L É L E K F É N Y 1 .

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1.

JEGY

— MILO —

A ZENÉSZEK ÚJ DALBA FOGTAK, és Milo szíve elfacsarodott, amikor kötésről és mindent elmosó vágyakozásról kezdtek énekelni.

Mintha rajta nevetett volna a duda, aztán miatta sírt volna fel a síp, míg a ceremóniára érkező vendégek jókedvű duruzsolással keresték az utat a tenger fölé nyúló, lapos szikláig.

Milo már előkészítette a fehér, szövött karpántokat, amikkel a végén elfedik a társjegyeket. Hátrébb húzódott, most már úgylis a Messtert illeti a kegy, hogy elvégezze a kötést. Ez az utolsó alkalom, hogy vizsgálóként segédkezik, legközelebb már egyedül is elvégezheti a szertartást. Erre gondolt, hogy elnyomja magában a sóvárgást, és az irigységet, amit nem lett volna szabad éreznie.

Lepillantott a sziklaperemről a tengerre. A felfelé meredő, éles szélű sziklákat úgy hajigálhatták az égiek a partra, mint kisgyermek a faragott játékokat. Milo jól ismerte a járást, mert a szigeten kedvelt ceremóniahely volt, de a vendégek botladozva kaptattak fel rajtuk.

Mégis izgatottság és öröm töltötte el őket, mire felértek. Errefelé örökké lélekfény lüktetett a levegőben, mintha a Napéshold kiemelten kedvelné ezt a helyet, tán attól lettek ők is boldogok.

Milo úgy érezte, kilóg közülük, pedig a kötésceremónia idején csakis a jegytársaknak illett kitűnni, nem a szertatást végző olvasóknak. A vendégek mind földszíneket viseltek, Milo pedig levetette a vizsgázók vajszínű köntösét, hogy erre a délutánra a Mesterrel egyforma, kőrisbarna köpenyt öltöszön. Nem is a ruhája, hanem a meddő sóvárgás miatt érezte magát idegennek.

Tudta, nem panaszkodhat amiatt, amit a társjegy, az életre szóló kötés helyett kapott, hisz' a karján kirajzolódó életjegy nélkül nem lehetne olvasó. A jel – bármilyen legyen is – önmagában is az égiek kegye. Túl a tengeren, más földeken nem akadt olyan nép, aminek megadatott volna ez a bizonyosság. Milo nem is igen tudta elképzelni, hogyan képesek társra találni, hogyan kötődhetnek egymáshoz a Napéshold útmutatása nélkül. Mert a Napéshold választ, az olvasó csak hangot ad neki.

A Mester a szikla peremén állt, magába fordulva, a tengert figyelve készült a kötéshez, és áldást kért a társpárra. A lenyugvó nap aranyfénnel festette meg szürkésbarna köpenyes alakját. A Tír-szigetnek ezen a felén lassabban érkezett a meleg idő, még makacsul kitartottak a fagyos holdhók, de az égiek szerencsés nappal áldották meg a jegytársakat.

Most, hogy végzett az előkészületekkel, Milo visszaindult a fürdőházba, ahol a jegytársak várakoztak.

Gyöngyvirág édes és istenfa friss, savanykás illata keveredett az épületben, és a jegytársak egymás mellett álltak, szinte összefonódva, Milo elsőre nem is tudta megítélni, hogy csókot vagy szót váltanak-e. Izgatottnak és boldognak tetszettek, látszott rajtuk a kötődés

öröme, hogy nehezükre esik nem keresni a másik bőrének érintését, lélegzetének melegét.

Milo nyelt egyet, és szándékosan dobbantva lépett a mozaikkal díszített padlóra, hogy a hangja felriassza őket az édes évdésből.

Boldog mosollyal fordultak felé. A napnyugtavörös lánynak külön gonddal fonták az asszonyok a tarkójára a haját, ruhája szabadon hagyta a háta egy részét, világos bőrén élesen rajzolódtak ki a felfestett szavak.

Az előkészítés Milo feladata volt, ő ügyelt arra, hogy a jegytársak kellően megtisztítsák magukat, és azután ő írta fel a bőrükre az áldást hozó ékjeleket. A kötését látható helyre, a bőséget pedig olyan területre, amit fed a ruha: a hasukra.

A jegytársak egymás kezét szorították, Milo tekintete önkéntelenül kereste a csuklójukon szabadon hagyott társjegyet. Nem a Mester választotta ki őket egymásnak, de a ceremónia előkészítése során a jegyeket is ellenőrizték. Néhány holdhóval ezelőtt a Mester megakadályozott egy kötést a hibás választás miatt. A jegytársak fellellegeztek, amikor leállították az előkészületeket.

Ennek a kettőnek nem volt ilyen gondja, összetartozást sugallt a szorításuk, szinte egymáshoz simult a csuklójuk és rajta a társjegy is. A legjobb választás volt, a kevés áldottak egyike. Olyan, aminél néha elég egy pillantás, elég odalépni a másik elé, hogy a társak tudják, idáig egymásra vártak. Az ilyen kötések körül akkor is érződött a lélekfény ereje, ha csak egymásra néztek, hát még, ha meg is érintették egymást!

Az olvasóknak is jólesett ilyen párok közelében lenni – Milónak is jólesett volna, ha nem emlékezteti örökké arra, hogy neki soha nem lehet társa. Ő ezt a leküzdhetetlen vágyakozást soha nem érezheti. A Napéshold neki más utat szánt, életjegyet adott, nem társjegyet.

Társak kísérője, mások boldogsága felett bábáskodik. De ő ezt sosem kaphatja meg.

– Kezdődik? – kérdezte a fiú Milótól. Tisztelet csengett a hangjában, ami nem is annyira Milónak, inkább a kőrisszín köpenynek, a nyitott ruhaujj alól elővillanó életjegyeknek szólt.

– Odakint minden készen áll. És ti?

Milo megállt előttük, először a lány szemébe nézett. Ragyogó, várakozó tekintet. Aztán a fiúra. Bizonyosság volt benne és boldogság. Milo nyelt egyet. Egész gyerekkorában egy ilyen tekintetre várt.

Odakint váltott a zene üteme, és Milo intett a jegytársaknak, hogy indulhatnak. A sípok lágyabb hangja átvette a duda helyét, a vonósok a legismertebb kötőceremónia-dallamba kezdtek bele, miközben a páros elindult a sziklaperem felé.

Milo vett egy mély lélegzetet. Nem mulaszthatja el a ceremóniát csak azért, mert fáj a gondolat, hogy neki sohasem lesz társa. Éppen nekiindult, amikor valaki elkapta a karját.

– Mester!

Milo megdermedt a bőrét érintő ujjaktól. Idegen volt a hideg, nyirkos érintés az alkarján. És tiltott is. A fiú, aki megszólította, gyorsan vissza is kapta a kezét, mintha lámpás üvege égette volna meg.

Milo megfordult. Lángvörös lett a fiú arca, lesütötte a szemét, a kezét, amivel az imént hozzáért, a háta mögé rejtette.

Megérintette az életjegyet. Volt olyan olvasó, aki elvárta volna, hogy megfenyítsék érte. Milo sosem kért volna ilyet. És amúgy sem volt még mester, az utolsó vizsgáig hátravolt még néhány hét, csak a ceremónia miatt vehetett fel ő is kőrisszínét.

– Jöjjön velem, jóuram... kérem... – motyogta a fiú. Még mindig nem mert felnézni rá.

Milo végigmérte a fiatal fiút. Kapkodó lélegzete és zilált ruhája alapján rohant. A bal csuklóját fedte pánt, szépen megmunkált bőr, az élet égjelével díszítették, újnak tetszett, nemrég tűnhetett fel a jegy a kezén.

– Kérem, jóuram... – ismételte a fiú. – A kishúgom...

– Mi történt vele? – kérdezte Milo, de csak félig figyelt, újra a sziklaperem felé pillantott.

A jegytársak most értek oda, a barna megannyi árnyalatát viselő tömeg utat nyitott nekik, és a páros csakugyan eltéveszthetetlen volt. A lebukó nap sugaraiban, mint fehér fényű lámpás, ragyogott fel világos ruhájuk. A Mester belekezdett a ceremóniába.

– ...de nagyon rosszul van! – jutott el újra Milo fülébe a fiú hangja. – Arra panaszkodik, hogy égeti a bőré, és... Mester... Félek.

Milo visszafordult felé. Most már ki kellene javítania. Még csak vizsgáló, és a mesterek dühösek lennének, ha többnek adná ki magát. Szólnia kellene a Mesternek, de ő biztosan nem tudna a fiúval tartani: a kötés nem két pillanat, és sok lélekfényt követel. Milónak azonban az előkészületek megtétele után már nem volt több feladata, és *majdnem* mester már maga is. Arra legalábbis alkalmas, hogy megnézzze ennek a fiúnak a húgát.

– Vezess!

A fiú nekilódult, aztán pár lépés után visszalesett, mint egy róka, ami felméri, hogy a gazdája vele tart-e. Milo figyelmét viszont még fogva tartotta a ceremónia, és a lélekfény, ami körbevette a boldog tömeget. Erőt adott volna neki, ha a féltékenységtől nem lenne most nehéz a szíve.

– Jóuram...

Milo sóhajtott, és hátat fordított a szertartásnak.

A ház kívülről takarosnak és tágasnak tetszett. Az itt élő társ pár tehetős lehetett, és ha már volt legalább egy idősebb gyermekük, nem kellett volna ennyire rémulően kezelniük a jegy születését. Persze, Milo tudta, hogy a társjegy érkezése is fájdalmas, de azért nem olyan elviselhetetlen, mint az ő jegye volt, amikor felbukkant.

– Csakhogy! Mi tartott idáig? – hallatszott bentről, majd egy asszony tárta ki hirtelen az ajtót, mintha ugrásra készen várakozott volna. Sötét haját a tarkójára tekerte, néhány zilált tincs sápadt arca mellé hullott. Szeme izgatottnak tetszett. Milónak szemet szúrt a csuklója: egyikén pánt, másikon a bőr jóval fehérebb, mintha esztendőkön keresztül két pántot viselt volna. Milót rossz érzés járta át a láttán.

– Már tart a ceremónia! – vágta rá a fiatal fiú.

– Akkor hogyhogy...? – Az asszony Milóra bámult. – Tanonc?

– Vizsgáló. – Milo kihúzta magát, miközben felelt. Még pár hét, és ő is mester lesz.

Az asszony meghajtotta a fejét, és elhárított az ajtónyílásból. A fiú, aki idevezette, motyogott valamit, hogy „én azt hittem, mester...”, de sem Milo, sem az anyja nem figyelt már rá. A házban gyógynövények erős szaga terjengett. Akkor hát mégis megpróbálkoztak valamivel.

– Erre jöjjön, jóuram... – mutatta az asszony az utat. Szűk és gyertyák fényétől sárgás folyosón vezetett, Milo már hallotta a zihálást. Lányhang volt. Fiatal lányé.

A szobát, ahol a kislány feküdt, közös helyiségnek használhatták. Ez volt a ház középpontja. Lobogott a kemencében a tűz, fojtó volt a meleg, kerti izzóp és porcsin szaga keveredett. Több gyermek is volt odabent és még egy asszony, valószínűleg a társa annak, aki a szobába

vezette őket. A legkisebb gyerek zihálva szedte a levegőt, égővörös volt az egész alkarja, úgy virágzott ki rajta az életfa, mint a kín.

Nem tűnt többnek tízévesnél. Bizonyosan nem volt még tizenkettő.

Milo levegő után kapott. Sohasem kísérté még életjegy születését.

A sajátjára is csak halványan emlékezett. Majdnem tizenkettő volt, és amikor kezdődött, nem értett semmit, mert olyan biztos volt benne, hogy valahol vár rá egy társ, mint abban, hogy útjaikat a Napéshold kíséri, áldást tőle kell kérniük. Aztán egy éjszaka arra riadt, hogy úgy fáj mindkét karja, mintha a Napéshold belülről égette volna.

Letérdelt a kislány mellé.

– Hideg víz kell! – utasított, majd maga elé húzta a keskeny, csontos karokat. Nemcsak vöröslött, de lángolt is a bőre, a fa törzse még gennyes sebhelyként tekergett rajta, és mint a kacsok a növény szárából, úgy bukkantak elő az ágak, kezdtek behálózni az alkarját.

Majd belenő a jegybe. Ha túléli a születését.

Ha társjegyhez hívják, nem lehetett volna baj. A társjegy születése fájdalmas, de nem veszedelmes, és Milónak volt tapasztalata abban, hogyan csillapítsa a fájdalmat, lázat, amivel jár. Az életjegy más. Az életjegy éppen úgy vezetheti a halálba az olvasót, mint az élethez.

Ehhez a Mesterre lenne szükség, már az is bajba sodorhatja, hogy egyedül van itt.

De ha most faképnél hagyja őket, abból is baj lehet. Már nem viszkazkozhat.

– Láza van – mormolta sürgetően az az asszony, aki eddig is a kislány mellett térdelt. Egyforma volt a szemük vágása, ajkuk vonala. Bizonyosan ő szülte, az apja pedig egy olvasó lehetett.

Sokan remélik, hogy az olvasó gyermekét szívesebben választja ki a Napéshold, de a legtöbbször csalódnia kell. Vajon ő is reménykedett?

Vajon most boldog, vagy átkozza a jegyet, ami akár a kislánya életét is követelheti?

Milo az övére tűzött zsákhöz kapott, vadárvacska szárított virága után kutatott. Az olvasók virága, a magány virága. Ha ez a kicsi lány életben marad, az árvacska segíthet neki. Talán az égiek azért vezették ide Milót, hogy megmentse, és az ő szolgálatukba állhasson.

A törékeny szirmú, száraz virágokat kisimítva illesztette a fehérülő rajzolatra a lány mindkét karján. A gyerek megrándult, Milo egy pillanatra azt hitte, kiáltani vagy nyögni fog.

Ő üvöltött. Azt üvöltötte, „nem akarom, nem akarom”. Erre emlékezett. A kín perzselésére, és a zsigeri könyörgésre, hogy ne történjen meg vele. Javasasszonyt hívtak a szülei, mert olvasó nem volt a faluban, de valószínűleg ő is tudta a dolgát. És a Napéshold azt kívánta, Milo maradjon életben.

Kökörcsint is keresett, aztán a levelekre hűs vízzel átitatott kendő került, Milo hallotta, hogyan fohászkodik körülötte az égiekhez a család minden tagja.

Félresöpörte a porcsinos borogatást, amit még a szülők tehettek a kislány homlokára, és a helyére simította a tenyerét. Ad neki a saját léleklényéből. Ha már eljött a ceremóniáról, és a kötést nem erősítheti a saját hite, saját vágya, legyen hasznára itt, ennél a kicsi lánynál.

Legyen olvasó. Legyen a karján a fa az élet jegye, ne a halálé. Legyen az élete hosszú és békés, türelemmel, tanulással, figyelemmel, bölcsességgel teli. Legyen megannyi társ kötője, megannyi születés, megannyi halál ceremóniájának levezetője. Legyen belőle jó ember, legyen olyan olvasó, aki mindig segíti a társakat. Legyen az útja tiszta és teljes. Legyen boldog. Legyen elégedett.

A saját életjegye úgy bizsergett, mintha hajladoztak volna alkarján a fa ágai. Levelek susogása, ágak zörrenése lopódzott a tudatába, más érzés volt ez, mint amikor átlagos embereket segített lélekfénnyel. Más, mert a Napéshold kiválasztottjáért küzdött. A lélekfény végiggyűrűzött a karján, csiklandta az ujjait, pattogott köröttük a levegő, ahogy a lányba csorgott.

Milo zihált, mire a végére ért az áldásnak. Izzadság telepedett meg a homlokán, és remegett a karja. Majd elsötétült körötte a világ.

– Hatalmas felelőtlenség volt! – A Mester kieresztette a hangját most, hogy megérkeztek az ideiglenes szállásra, amit Cerd városi tanácsa biztosított nekik. – Gondolkoztál egyáltalán?! Mindketten odaveszthettek volna!

– Nem hozhattam ennél jobb döntést – védekezett Milo, és kicsit sértette is, hogy a férfi haragszik rá.

A Mester arcán most elmélyültek a ráncok, ami a szokottnál idősebbnek mutatta, keze idegesen túrt őszbe forduló, rövidre nyírt hajába.

– És mindig is azt mondtad, hogy ez az utolsó tanoncesztendő a döntésekről szól – védekezett tovább Milo. – Az mutatja meg, hogy milyen olvasó leszek, ahogyan az egyes embereket segítem. El kellett volna kergetnem azt a fiút?

– Szólnod kellett volna.

– Akkor is! – Milo tudta, hogy sem a hangerő, sem a hangnem nem lenne elfogadható. Ha kölyök lenne, a tanulóévei elején járnának, most olyan pofont kapna a mesterétől, hogy zsibbadna bele az arca. De már nem volt kölyök. Vizsgázót már sosem ütöttek meg,

megalázó lett volna mind a mester, mind a tanítványa számára. – Már elkezdted a ceremóniát.

– Társkötetést elvégeztél már te magad is, átvehetted volna a helyem.

– Az hittem, csak egy társjegy... – ismerte be Milo, és nem akaródzott hozzátennie, hogy csak félig figyelt a fiúra, mert egyszerre vonzotta a ceremónia lélekfénye, és fájdtotta a szívét az irigység. És ha már elment a házukba, nem tudott volna tétlenül ülni, miközben a kicsi lány szenved. Az olvasó. Már így kell gondolni rá. Olvasó.

– Mit gondolsz, milyen szerencsétlen helyzet lenne, ha elterjed a híre, hogy elvesztettél egy olvasót? – sóhajtott a Mester.

– De nem vesztettem el! Ennek talán nem terjed majd el a híre? – Milóban büszkeség ébredt. Nem vesztette el. Azt tette, amit a Napéshold kívánt tőle; odament és megmentette az olvasó életét. És igen, utána elgyengült, mert túl sok lélekfényt adott át neki, de ez nem számít. Csak az számít, hogy született egy új olvasó. Talán olyan, akihez az égiek is szólnak majd, aki szószólóvá válik, és segít a tíreknek még hívebben szolgálni a Napésholdat.

– Az se jobb. – A Mester sóhajtott, és egy pillanatra úgy tűnt, Milo vállára teszi a kezét, mint régen, de most már nem tehetette. Milo bőre szomjazta az érintést, de éppen úgy nem lett volna illendő a vizsgázót megérinteni, ahogy fenyíteni sem szabadott. – A mestered engedélye, sőt, mi több, tudta nélkül indultál el egy olyan ceremónia idején, amikor szükség lehetett volna rád.

– De figyeltem, hogy minden készen álljon, és...

– És ezért büntetést érdemelnél, nem dicséretet, nem azt, hogy elterjedjen a dicsőséged híre. Egy ilyen kihágás után akár azt is javasolhatnám, hogy tegyük későbbre a vizsgádat. Több holdhóval, akár egy esztendővel későbbre. Sőt, azt is mondhatnám, kétséges, hogy

alkalmas vagy-e arra, hogy a Napésholdat kövesd, mert az én utasításaimat nem követted.

Milónak torkán akadt a védekezés. Semmi másra nem alkalmas, csak arra, hogy a Napésholdat kövesse. Nem lehet társa, nem lehet családja, nem kötődhet. Ha a Mester elveszi tőle azt az egyet, amire jó, akkor nem lesz sem értelme, sem célja, hogy élete végéig magány az osztályrésze.

– De nem teszed, ugye? – kérdezte óvatosan.

A Mester ellépett mellőle, vizet töltött a kannába, és a kemencére tette. Tengerparti, egyszerű házikóban szállásolták el őket. Gyógynövény és só illata ülte meg a szobát, a szolgál, akit a tanács melléjük rendelt, napközben melegen tartotta a kemencét, és egy kevés ételt is hagyott nekik, habár a kötősceremónia után rendezett mulatságon jóllakhattak.

– Nem foglak eltiltani a vizsgától – szólt végül a Mester. – De a többi... Ha híre megy annak, hogy mesternek adtad ki magad, és kőrisbarna köpenyben léptél be egy házba, és én semmit sem szóltam, engem túl engedékenynek, téged megbízhatatlannak találnak majd.

– Akkor is, ha egy olvasóért tettem?

– Ez az esztendő a döntéseidről szól, igen. És te rossz döntést hoztál. Akár végzetesen rossz is lehetett volna.

Milo lehajtotta a fejét. Gombóc gyűlt a torkába, keserű, mint az útifű gyökere. A Mester elvette a kemencéről a kannát. Orbáncfű illata áradt szét a helyiségben, amikor leforrázta a leveleket.

Gondoskodó volt a mozdulata, ahogy csészébe töltötte és Milo elé tette az italt. Az apját juttatta Milo eszébe. Ahogy esténként rászólt az anyjára, hogy üljön le és kicsit pihenjen meg. Fűszerektől ízes teát

főzött, néha szárított gyümölcsből, legtöbbször a kertben vagy az erdőben termő gyógyfüvekből, ami ellazította mindhármut.

Tíz esztendeje vitte el közülük a Mester, hogy kitanítsa jegyolvasásra, égielek írására, lélekfény átadására, gyógynövények alkalmazására. Kitanítsa az életre. És ha most elbukik a vizsgán, vagy már a vizsga előtt, szégyent hoz a Mesterre is, önmagára is. „Örökké apja fia, örökké mestere tanítványa”, jutott eszébe a mondás. Csak félig illett ide, mert azt is jelentette, hogy a mesterek nem hozhatnak sosem döntést a saját rokonaik életéről, de a lényeg benne rejlett.

A Mester tíz esztendeje csak egy idegen, az apjánál is korosabb, komor olvasó volt, de mostanra olyan, mintha ő lenne az apja. Nem akart csalódást okozni.

– Bocsánatot kérek. – A szavak, amiknek talán korábban kellett volna érkezniük, most könnyedén szöktek ki Milo mellkasából.

A Mester a fejét csóválta.

– Nem haragszom. Féltetek. Van, aki ugrásra készen várja, hogy hibázz, és ha ez a fülébe jutna, szigorú büntetést követelne. – A tea felé intett. – Ha megittad, feküdj le! Nehéz napod volt, és ha híre megy annak, ami történt, nem lesz könnyebb a következő sem.

Már nem rezgett a Mester hangjában a harag emléke. Simogatott, ahogy Milo gyerekkorában végigsimította a fejét. Maga is elkortyolta a teát, majd cihelődni kezdett, hogy lefeküdjön a sarokban előkészített fekhelyre.

Milo csak most gondolt arra, mennyire nehéz napja volt a mesterének is. A ceremónia után még neki is segített, hogy erőre kapjon, talán egy kevés lélekfényt is adott, nehogy elmaradjanak az ünnepekről, és ez kérdéseket vessen fel.

Milo ellenőrizte a tüzet, elrendezte a csészéket, bekucorodott a takarója alá.

Félte és várta az álmot. Megkönnyebbülés lett volna a pihenés, de rettegett, hogy újra a társjeggyel álmodik. Fájt felébredni utána.

— ELINA —

ÉPPEN CSAK HAJNALODOTT, amikor Elina kilopózott a kikötőhöz, hogy találkozzon a többi fiatallal, akiknek ebben az esztendőben született társjegye.

Kellán tavaly megcsinálta a próbát, nem kellett volna kijönnie, Elina mégis ott lelte a folyóparton a vízen ringó, sorba rendezett hajók mellett. A többiek éppen az áldozati csónakok körül rendezkedtek, Elina megállt a fiú előtt. A kikötő lámpásainak fényében sápadtnak tetszett Kellán arca, nem ütött el bőréből a régi sebhely, ami bal orcáján futott végig. Elina szerette nézni. Éppen úgy hozzájárult a fiú vonzerejéhez, mint a szemébe hulló tincsek, az izmos karok, a jókedvű mosolya.

Elina attól félt, hogy a fiú megpróbálja majd visszatartani. Amióta az esztét tudta, a fiatalok abban az esztendőben, amikor a társjegyük született, megcsinálták vízjárás napján az ugrást. Akkor is, ha mindenki tisztában volt vele, hogy veszélyes, a folyó sodrása sebes, a fenék mély. Volt már rá példa, hogy egy korán társra talált lányt lebeszélte a frissen a városba érkezett társpárja. Nem mintha Kellánnal ők társak lettek volna. Csak barátoknak. Nem is lehettek volna többek ennél.

– Légy nagyon óvatos! – lehelte a fiú, és hideg volt a keze, ahogy Elina bal alkarját érintette a szokott helyen, éppen egy sóhajnyival a karpánt felett. Elina átmelegedett a simogatástól, gyomrában vágakozás ébredt. Kellán segített neki bemászni a csónakba, és elrendezte felette a ponyvát.

Elinának hosszú ideig kellett várakoznia, míg az ünneplő sereg megérkezik. Az izmai jócskán elzsibbadtak, hála a Vízuárnak, hogy már melegebbek az éjjelek, így nem fázott nagyon a csónakban kuporogva. Kihagyhatta volna a próbát. A többiek holdhókon keresztül ugratták azt a fiút, aki nem mert nekivágni, de azt inkább elnézték, ha egy lány kimarad. Elina mindig is tudta, hogy ugrani fog.

Még fel sem bukkant a kezén a jegy, de már eljárt úszni Kellánnal a folyóra. Kiismerték már magukat a sebes sodrású, örvényekkel teli vízben is. Mégis veszettül vert a szíve egy esztendeje, amikor Kellánnak kellett ugrani, reszketett, míg először ki nem bukkant a feje a vízből, és mire a fiú kimászott a partra, ő már ott termett mellette.

Odakint végre megéledt a kikötő, a város apraja-nagyja a folyó mellett gyülekezett, hogy együtt áldozzanak a Vízuárnak, és kérjék, ne hozzon rájuk áradást, de ne sújtsa aszályal se őket, ne apassza el a vizet. Hadd járjanak a kereskedőhajók sikerrel, hadd hozzanak szerencsét, gazdagságot Biríd városának. Az ácsok egész télen építették-faragták az áldozati hajókat, amiket a város a Vízuárnak ajánl mind ezért cserébe.

Mostanra Elina elpilledt a csónak alján, de amint meghallotta az éledező város zaját, megint izgatott lett. Közeleg a pillanat. Igyekezett csendesen motozva megmozgatni a kezét, lábát, felkészülni az úszásra. Közelebből hallatszott már az emberek hangja. Elina szíve olyan erősen dobolt, attól félt, meghallják a parton állók.

A csónakokat minden esztendőben a városi tanács tagjai eresztik vízre, az idős bölcsek, akiket Biríd irányítására választottak, és akik kapcsolatban állnak az olvasókkal.

Lehet, hogy a vízjárás napi ünnepségre is érkezik olvasó... Elina nem tudhatta, mert ők a saját szabályaik szerint járták a Tír-szigetet. Egy olvasó áldottá tenné az ünnepet, de Elina szíve félt a híreket,

amiket hozhat: ha társat talált Kellánnak, vagy talán neki, örökre elveszítik egymást.

Még ne... nem bírta volna ki Kellán nélkül. Nehezen hitte, hogy más mellett boldogabb lehetne, még ha tudta is, hogy az égiek akaratára el fogja választani tőle. A társjegyek nem hazudnak, őket soha egyetlen olvasó sem választaná egymás mellé.

– Ellenőrizd a hajókat! – harsant a kiáltás mellette. Elina izmai megfeszültek.

Surrogó hang hallatszott, valamelyik őr hevenyészve húzott végig egy botot a hajókat fedő ponyvák tetején. Elina szíve a torkába kúszott, amikor a bot végigzúgott az ő feje felett. A ponyva egy ponton a testére simult, de csúszott is tovább.

Ha tiltani kívánták volna a próbát, könnyen leleplezhették volna mindahányukat. De a tanács tagjai jó eséllyel maguk is ugrottak sok-sok esztendővel ezelőtt, így hallgatólagos megállapodással fordította mindenki félre a fejét.

– Semmi! – kurjantott valaki mellette.

– Alaposabban! – Ez Elina jóapjának hangja volt. Elina úgy nyelte vissza a torkába az apró nyüszítést. Az apját tisztelik Birídben. Tengeri hajói is vannak, a szigeti árueelosztásért is felelős. Befolyásos és sikeres kereskedő. Mostanra bizonyosan észrevette, hogy Elina kiszökött, pedig előző este világossá tette, mennyire nem kívánja, hogy ugorjon. „A Vízúr haragjával nem jó játszani, kislányom”, mondta csendesen.

Aztán a jóanyja osont be a szobájába, a kezének melegétől langyos gyöngyöket ejtett Elina tenyerébe. „Én a hajamba fontam ezeket. Hozzanak szerencsét neked is holnap, kicsikém.”

Elina most a tincseire húzott gyöngyöket tapintotta ki a csónak mélyében, míg az apja a parton követelte, hogy rántsák le a hajókról

a ponyvát. Remegett a félelemtől, hogy leleplezhetik, de attól is, hogy csalódást okoz az apjának.

– Ugyan, hagyj, hadd kezdjenek bele! – szólalt meg felettük Elina anyja. Lágy volt a hangja, kedves, és Elina tudta, hogy az apja nem száll majd vele vitába.

Dobbal, síppal, zenével kezdődött az ünnep. Elinát kellemes izgatottsággal töltötték el a jól ismert dallamok. A parton állók éneke végigfutott a vízen, köszöntötte a Vízurat, áldást kért, dicsőített, zsongította Elinát, velük zümmögte a szöveget ő maga is.

Aztán megkezdődött a csónakok vízre eresztése. Elina tudta, hogy ötösével vontatják majd a hajókat a fából ácsolt stéghez, utána megemelik a ponyvát, és a folyó árja szinte kirántja őket az emberek kezéből. Emlékezett, hogy pár fiú a második ötös csoport csónakjaiban rejtenezett, és hamarosan meghallotta a zene és ének közepette felcsapó kiáltásokat, hallotta a csobbanást, ahogy a vízbe ugranak.

Nyelt egyet. Meg tudja csinálni.

Hirtelen rántást érzett, ahogy végre az ő csónakja is sorra került, dülöngélt, fickándozott alatta a fából ácsolt hajótest. Úszott már, igen, de nem evezett ki a vízre, nem volt rá szükség, hát azt nem gyakorolták Kellánnal – és most idegen érzés volt, ahogy a folyó dobálta a csónakot.

Éles fény vágott a szemébe, ahogy lekerült a feje fölül a ponyva. Sötétben mászott be alá, és közben reggel lett, egy pillanatig túl világos volt minden, pedig felhők mögé rejtenezett a nap. A folyó máris erőteljesen rántotta magával a csónakot.

Elina felállt. Megingott. Kitárta két karját, hogy megleglje az egyensúlyát. Valaki biztatón kiáltott a partról, és más hangok csatlakoztak mellé. Kedves szavakat, hitteli szavakat küldtek felé a folyón.

Meg tudja csinálni.

Mélyet lélegzett, elrugaskodott.

Keményen csapódott a folyóba, a jéghideg víz végigcsipkedte, egy pillanatig elzsibbasztotta Elina izmait, mindenét. De aztán a teste felidézte a sok gyakorlással kitanult mozdulatokat, lába felfelé hajtott, karjával úszni kezdett. Felfelé, oldalra.

Feszült a tüdeje, mire végre áttörte a felszínt. Elmosódott szeme előtt a part képe, víz dugaszolta el a fülét, de a tüdeje megtelt a levegővel, és ez elég erőt adott, hogy folytassa. Talán biztatták. Biztosan biztatták. De nem hallotta, nem tudott másra figyelni, csak a karcsapások és a lélegzés ütemére, a teste után kapó folyóvízzel szembeni küzdelemre. Csak arra, hogy megcsinálja.

Olyan hosszan tartott...

Sosem lesz vége...

Sosem jut ki...

De aztán véget ért. Válla a partnak ütközött, orrába nedves föld szaga költözött. Kezek nyúltak felé a partról, felhúzták-segítették. Valaki takarót borított rá. Valaki dicsérte. Valaki arra biztatta, lélegezzzen mélyeket. Szót fogadott.

Remegett, de büszkeség járta át tetőtől talpig.

Csak most nézett körül, és jött rá, hogy a víz jócskán elsodorta, Biríd szegényebb negyedében volt már. Kellánnak vagy a jószüleinek időbe kerül, míg ideérnek a part menti tömegben.

– Tessék... – Egy asszony durva agyagkorsót nyújtott felé, a tartalma gőzölgött, Elina orrát füvekből főtt tea gyenge illata csapta meg. Hálásan vette át az italt, melengette a tenyerét, aztán a torkát, gyomrát is.

– Én is fogok majd ugrani! – szólalt meg mellette egy kislány.

Hétesztendős ha lehetett, ruhája kopott, de láthatóan alapos gonddal tisztán tartották, az arca is tiszta, haja háromágú fonatba

rendezve, egyszerűen, de rendezetten. Elinának eszébe jutottak a hajába font gyöngyök, most oda is kapott. Megvolt mind.

– Biztosan ügyes leszel – mosolygott fáradtan a lányra.

– Én nagyon ügyes vagyok ám! Jóanyám rám bízhatja a testvéreimet, és vigyázok rájuk, olyan ügyes! Nemrég kisöcsém született, vigyázok majd rá is. És példát mutatok, mert én is ugrok majd, nem fogok félni.

Elina látta rajta a várakozást, bólintott hát, jelezve, hogy elhiszi, milyen bátor lesz.

– Neked van testvéred? – kérdezte a kislány, majd tágra nyílt a szeme az ámulattól, amikor Elina nemet intett. – Akkor te nagyon szomorú lehetsz...

– Van egy rókám – csúszott ki Elina száján, pedig tudta, nem okos ilyen környezetben emlegetni Gannát. A róka drága holmi, ő meg mintha felvágna vele. A lány még nagyobb szemeket meresztett.

– Igazi? Idejön érted? – kérdezte reménykedve, aztán csalódottan sóhajtott, amikor Elina nemet intett.

– Tudod, mit? – Elina letette maga mellé a teáscsuprot, és reszkető kézzel kezdte bontogatni az egyik fonatát. Kihúzta belőle a gyöngyöt. Marad még elég a saját gyermekének. – Ezt fond majd a hajadba, amikor ugrasz.

A kislány ámulva meredt a tenyerében tartott ékszerre.

– Igazán? De ez gyönyörű...

– Legyen a tiéd.

A kislány arca csupa mosoly, csupa boldogság lett. Rámarkolt a gyöngyre, a mellkasához érintette összeszorított tenyerét.

– Köszönöm... – suttogta.

Elinát melegség járta át a láttán.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Magasra nőtt a fű a sziklafal közelében, susogott Elina léptei nyomán, a hold dagadó karéja még nem tűnt el a hegyek mögött, fénye ezüstbe öltöztette a mezőt. Elina szeme mostanra már megszokta a félhomályt. Remegett a térde a várakozás és a kiosonás izgalma miatt.

A próba óta az apja még inkább rajta tartotta a szemét. Két napja a szülei éppen azután értek oda hozzá a parton, hogy megajándékozta a kislányt. Az anyja büszkén ölelte magához, az apja ajka elkeskenyedett. „Van fogalmad róla, mennyire aggódtam?”, kérdezte. Elinának nem volt. Csak arról volt fogalma, hogy mennyire szégyellte volna magát a többiek előtt, ha nem ugrik.

Azért azóta óvatos volt, nem osont el a vízjárás napi mulatságról sem Kellánnal, pedig vágyta már a közelségét. De ma Kellán jelet adott neki a kikötőben, és Elina rábólintott.

A rét volt a titkos helyük, ha ide szökött ki, Elina mindig ügyelt arra, hogy a szülei hálókamrájában már kialudjon a fény, mire elindul, és bár sejtette, hogy Zasia észreveszi, ha kimászik az ablakon, egyelőre úgy tűnt, a szolgálólánya megőrzi a titkát.

Sok estén rohant már bolondul ide, ahogy Ganna szökell a magas fűben, rágszálókra vadászva. Néha még napközben is elosontak Kellánnal, szigorúan külön utakon, hogy kicsit kettesben lehessenek.

Egy süldő lány és egy fiatalember barátkozását elnézték a faluban, amíg nem lépte túl az illedelmes viselkedés szabályait. Kellán és Elina táncolhatott együtt ünnepnapokon, súghattak titkokat egymásnak a folyó partján, ahol megannyi idősebb asszony vagy családjaik szolgálái rajtuk tarthatták a szemüket – de kötődésről közöttük szó sem eshetett.

Fiatal lány és fiú sosem kötődik, hiszen még nem ismerik azt az érzést, hogy milyen a társuk mellett lenni. Elina ajka nemegyszer